

Escriptor de l'aire, de la mà oberta, Josep Lluís Abad ha desafiat la llei de la gravetat i, com un xiquet, s'ha enlairat amb la seua milotxa nova: *L'amor*. Fa un temps apuntava ací mateix que un volum de versos per llegir sempre el pots tocar o mirar -a la llibreria, a les pantalles-, però un de llegit serà ja per sempre impalpable, invisible i ingràvid: **intangible**. Vent entre les ànimes, paraula en el temps. I en uns temps, els nostres, en el qual se'ns fa potser massa fàcil malparlar de l'odi creixent, brandar ara un poemari amb un títol així és una acció ben valenta. Diria més: d'un entusiasme i d'una insolència més que mai imprescindibles. A la rebequeria hi heu d'afegir l'incòmode sacseig de les cadenes editorials, el compromís de la vuitena veu, perquè Abad s'ha servit de les senderes de comunicació digital al seu abast, l'autoedició, la xarxa i els documents/suports portables i oberts, per trobar-se amb el seu destinatari natural. Ja sabeu que on els apologetes de la llanda hi amollen els sinònims de «*temerari*», servidor cantarà els de «*generós*». Perquè això és, bàsicament, la poesia. Molta sort i una abraçada, Pep.

Button

Button

«*El nostre amor*», per Toti Soler (de Joan Vergés)